ma kaswatajatte meleſt olli temma úhte-puhko úks wásſimatta tóteggija, jummala-kartlik ja armastaja túttar. Sel wannal mehhel, kes liggi kahhekſakúmmend aastat wannaks ſai, olli ſe lahke holas perre-kas-watik úks wagga hing, kes temma wan-nodusſe nódrusſe ſees temmale keige ſure-maks abbiks ſai, ja kes túddimatta temma eeſt hoolt kandis. Temma wimiste ello-páwade ſees ſe noor innimenne ei lahkund paigaſtki ei páwal egaa óól temma ſurma wodi jureſt árra, ja kui temma tunnike olli temmale joudnud, ſiis Maria panni tán-nalikko pisſarattega temma ſilmad kinni.

Monni aasta párraſt ſedda aega olli úks noor mees omma teereiſi peál ſeált liñ-naſt ſelle kúlla kórtſi ſanud ja ſeiſis ukſe peál ſiis, kui ſe illus priſk túdruk ſeált móda láks. Noor mees ehmatas nago árra ſelle túdruko wágga kánna náo ja illuſa teggomodi párraſt, watis túk aega

temma járrele ja kulas kórtsmikko káeſt, kes temma piddi ollema, útteldes, et ei ol-nnd ei ammogi úht niſugauſt nágguſat noort úmmardajat náinud. Kórtsmik was-tas: Meiegi arwame tedda mitte úksnes keige illuſamaks koggone ſiit kúllaſt, waid temma on iggapiddi úks úsna au-wáárt noor innimenne. Kahhekſateiſtkúmne aasta eeſt olli ſe wanna tadikenne ſeál Willemi perres tedda lada aial teie liñnaſt kui úsna mahhajáetud armeto lapſokeſt leidnud, ja tedda nago lada-kingiks omma minniale lubband. Omma lahke, tóteggija ja jum-malakartlikko mele párraſt on ta keige nore rahwa heaks óppetusſeks ſanud, ja ſeſt et temmal úhtlaſe ni tasſaſed allandlikkud wi-ſid on, ei úkski ei kaetſe tedda mitte, waid keik hoiawad armastusſe melega temma pole. Se peále útles noor teekáija: „Oh ſaaks ma tedda weel úkskord náhha!“ Agga mis tarwis ſe kúl olleks, ehk mis kasſo teile ſeſt tulleks, útles teine. Seſt

Eesti-ma rahwa Kalender 1850, lk. 27